

ТОПЛИНАТА НА ВЕЧНИЯ ПЛАМЪК

САГА ЗА ПРОКЛЯТИЕТО НА СРОДНИЦИТЕ, КНИГА ТРЕТА

П Е Н К О Л

Превод от английски език
Лилия Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Heat of the Everflame*

All rights reserved.

Превод Лилия Илиева

Редактор Велислава Вълканова

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2025

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-3438-3

ЕМАРИОН

КРАЛСТВОТА НА ЕМАРИОН

ЛУМНОС, КРАЛСТВО НА СВЕТЛИНАТА И СЕНКИТЕ

*Докато сенки хапят, светлина гори,
преследват ден и нощ, сините им очи.*

ФОРТОС, КРАЛСТВО НА СИЛАТА И ДОБЛЕСТТА

*С ален устрем в очите си въздигат,
с мечове, обагрени в червено, убиват.*

ФАВНОС, КРАЛСТВО НА ЖИВОТНИТЕ И СВИРЕПИТЕ ЗВЕРОВЕ

*Козина и пера, и зверове пълзящи –
жълтите им очи всички надзираващи.*

АРБОРОС, КРАЛСТВОТО НА КОРЕНИТЕ И БОДЛИТЕ

*Красиви цветя очи от мъх гледат с презрение,
бодлите им отровни носят забвение.*

ИГНИОС, КРАЛСТВОТО НА ПЯСЪКА И ПЛАМЪКА

*Пламък в душата и взор горящ –
огнен пазител на пустинната мощ.*

УМБРОС, КРАЛСТВОТО НА УМА И ТАЙНАТА

*Ириси черни в тон със сърцата,
черна целувка ще ти отнеме главата.*

МЕРОС, КРАЛСТВОТО НА МОРЕТО И НЕБЕТО

*Взрени в морета отмъстителни,
дълбоки води давят молбите ти.*

СОФОС, КРАЛСТВОТО НА МИСЪЛТА И ИСКРАТА

*Истинска мъдрост хитроумно искри,
смъртта ще намериш, взреш ли се в розови очи.*

МОНТИОС, КРАЛСТВОТО НА КАМЪКА И ЛЕДА

*Виолетов камък в техните очи,
от леда им пази се в последните дни.*

За всички, уловени в пламъците:
запомнете, че най-горещият огън
изковава най-здравите мечове.

ЧАСТ ПЪРВА

ПЪРВА

ГЛАВА

Мамка му.

Давя се.

Съзнанието се изтърколи вътре в мен като надигаша се вълна. Неговото течение ме извлече нагоре от черните дълбини на замаяния ми ум, само за да се свие навътре и да ме блъсне обратно надолу, без предупреждение.

Чувствах клепачите си като теглени от котви. Насилих се да ги отворя, но лъчите светлина, които прозираха през тях, бяха твърде воднисти, твърде безформени, за да се хвана за тях.

Един дълъг объркващ момент аз флиртувах с ясното зрение, без да съм напълно сигурна дали съм будна, или сънувам, докато разгарящият се в гърдите ми огън не ме насочи към настоящето.

Давя се, помислих си отново и това осъзнаване стана по-неотложно.

Закресях за помощ, но звукът излезе като слабо бълбукане. Нещо стискаше носа и устата ми с голяма сила.

Гърлото ми се стегна, борейки се да не пропусне течността навътре, въпреки отчаяното желание на дробовете ми да се напълнят с въздух. Огромен натиск притисна мятаните ми се крайници и ги задържа неподвижни.

– Спрете да се борите и преглътнете.

Замрях при тази команда. Прохладният бриз изпрати тръпки по кожата ми и започнах да осъзнавам, че тя е предимно суха и определено не е потопена във вода.

Очите ми потрепнаха и се отвориха и мъглявият свят се просъсни върху едно непознато лице – жена с тъмнокафява кожа и ка-

фяви очи, с тънки плитки на редици, сплетени на висок кок.

– Преглътни го и ще те оставим да дишаш. – Тонът ѝ беше спокоен, но чертите ѝ бяха твърди като камък и също толкова неумолими.

Направих слаб опит да се съпротивявам, но едва успях да мисля покрай ада в гърдите си, а равнодушният поглед на жената подсказваше, че е напълно доволна да ме остави да се удавя от инат.

Преглътнах насила течността и ръката, която стискаше но- са ми, се отпусна, позволявайки струя въздух да нахлуе в дробове- те ми и да охлади огнените пипала на паниката.

– Добре – каза жената и кимна.

Тя бавно отлепи дланта си от устните ми и така ми позволи да поема повече въздух през стиснатите си зъби. Само че бързо стрелна с поглед някого, когото не можех да видя, и това накара една мускулеста ръка да стисне здраво челюстта ми.

Жената вдигна една чаша към устните ми.

– Отново – изкомандва тя.

Течност оплиска лицето ми. Изпълни ноздрите ми и паническото усещане, че се давя избухна обратно към повърхността.

– Ще се справиш – каза тя спокойно. – Пийни.

Нямах кой знае какъв избор и неохотно изпих още една глътка, после още една.

Мислите ми се насочиха към вкуса в устата ми. Имаше нещо смътно познато в него – тръпчиво, почти метално, но с остра цитрусова нотка, задушена от тебеширения вкус на дим и пепел.

Ужас проникна в костите ми. Познавах този вкус – почти десет години бях започвала всеки ден с чаша от него.

Огнен корен.

– Колко от тази смес трябва да ги накараме да изпият? – изви- ка жената през рамо.

– Слагам по три лъжици на чаша – отвърна някакъв глас. – Според инструкциите на Орали, само една, но тъй като това момиче е Корона, реших, че може да се нуждае от по-силна доза.

Името на майка ми ме прониза и ме върна към спомена за последния момент, в който бях в съзнание.

Бях на подиума в Храма на Сродниците, заобиколена от други-

те Корони на деветте кралства на Емарион. След като оцелях в Предизвикателството, за да спечеля мястото си на кралица, мойт Ритуал на Коронацията се беше объркал ужасно.

Капки от кръвта ми бяха призовали мълния от енергия, която счупи камъка на сърцето и изпрати трусове, разпространяващи се като вълни из свещения остров Кърийл.

Ти не си кралицата на Лумнос, беше ме обвинила Короната на Софос. Ти си самозванка.

Преди да успея да се защитя, майка ми – жената, чието изчезване преди осем месеца бе отключило ковчеже с тайни, които завинаги промениха живота ми – се появи от храстите, като крещеше името ми и ме предупреждаваше да бягам.

А после всичко се взриви и потъна в мрак.

– Къде е тя? – Челюстта ми беше все още стисната и думите ми излязоха като съскане. – Орали тук ли е?

Жената издържа погледа ми, измъкна едно оръжие отстрани и го провеси опасно над лицето ми. Острието беше черно и блестяше под разпокъсаната слънчева светлина, която се процеждаше през дърветата.

Очите ми се ококориха.

Божествен камък. Тъй като бях отгледана като простосмъртна, знаех съвсем малко за редкия материал. До посещението си в Храма на Сродниците, който беше изграден изцяло от блестящия тъмен камък, не бях сигурна, че изобщо някога съм го виждала.

Но единственото нещо, което знаех, беше, че порязването с божествения камък е отровно и обикновено фатално за хората, в чиито вени тече кръв на Потомци.

– Ако знаеш какво е това – каза жената, – тогава знаеш какво съм способна да ти сторя, ако ти хрумнат някакви глупави идеи да се опиташ да избягаш.

Ръката около челюстта ми се разхлаби и аз кимнах леко. Жената ме изучаваше, а строгото ѝ изражение подсилваше искреноста на закана ѝ.

– Пусни я – каза тя накрая.

Натискът, с който държаха тялото ми на място, се разхлаби, след което изчезна. Когато се оправих да седна, един кръг от яки мъже се втурнаха назад, за да се измъкнат. Жената остана до

мен, макар че направи широка крачка назад и задържа острието си наклонено към гърдите ми.

Огледах се. Бях в някаква гора, въпреки че тези дървета не бяха познатите дъбове и борове на Лумнос. Дебелите им стволове бяха широки колкото кон, покрити с провлачени лиани, и се простираха на километър високо в небето. Пищни папрати и цветя в цветовете на дъгата изпъстриха пейзажа.

Това изобщо не приличаше на високата трева и дивите храсти, които бях видяла на остров Кърийл. Това приличаше повече на континенталната част на Емарион, на някое от най-южните кралства, съдейки по зелената растителност.

Тълпа от хора ме наобиколи в кръг с извадени оръжия. Въпреки че само няколко други остриета също бяха издялани от божествен камък, повечето бяха изковани от издайническият тъмносив метал на фортозианската стомана, която – за разлика от повечето оръжия на простосмъртните – можеше лесно да среже моята много здрава кожа на Потомка.

Израженията им варираха от любопитство през предпазливост до откровена омраза, но всички те споделяха една обща черта: имаха кафяви очи.

Очи на простосмъртни.

Жената свали леко острието си.

– Казвам се Корделия. Аз съм водачът на нашата група.

– Аз съм Дием Белатор – рекох аз. – Искане ми се да мога да кажа, че ми е приятно да се запознаем, но предполагам, че не съм точно почетен гост.

Тя поклати глава.

– Нито присъствието ти тук е желано, нито си добре дошъл гост.

Инстинктите ми за самосъхранение се включиха мигновено. Прецених заплахите около мен, както баща ми ме беше обучил да правя. Споменът за него прониза мъчително сърцето ми, тъй като скорошното му убийство все още беше твърде прясно, но бързо го заключих. Вече бях научила как може да ме погълне отчаянието, ако му позволя да ме трови. Не можех да си позволя да направя една и съща грешка два пъти.

Около мен имаше събрани най-малко четиридесет просто-

смъртни, всичките въоръжени. Слабите им гласове подсказваха, че наблизо има още, а шепотът им привлече погледа ми към стрелци с лъкове, скрити високо в дърветата.

Нямах собствени оръжия. Опитях се да изтегля магия към дланите си, но усилията ми бяха напразни. Гърдите ми бяха празни и емоциите ми се бяха притъпили до крайност – все признаци, че огненият корен вече е подействал.

Бях в капан и обезпокоително уязвима.

– Къде е Орали? – попитах отново аз.

Чертите на Корделия се стегнаха.

– Няма я. – Не можех да разбера дали неодобрението, което се излъчваше от изражението ѝ, беше насочено към мен, или към майка ми.

– Нямам никакво желание да ви нараня – казах честно. – Аз не съм като другите Корони. Ако мога само да поговоря с Орали, тя ще обясни. Тя е моята...

– Твоята майка. Знаем. Ето защо все още си жива.

Дори с огнения корен, който беше потушил емоциите ми, кръвта ми се смрази.

Подбрах внимателно следващите си думи.

– Сигурно сте близки приятели. Майка ми не би споделила подробности за огнения корен, ако ви нямаше доверие.

Корделия сбърчи още по-дълбоко вежди.

– Де да беше толкова откровена и за своето дете Потомка.

А, неодобрението беше и за двете ни.

Усмивката ми беше кисела и изпъстрена с горчивина.

– Ако е някаква утеха, тя не е смятала никого от нас достоен за тази тайна.

Ропот на изненада се разнесе из тълпата.

Корделия се намръщи.

– Не си знаела, че си Потомка?

– Не и докато не наследих Короната – надявах се честността на разочарованието ми да се прокрадне във въздишката ми. – Има много неща, които аз самата все още научавам, включително и това, как съм се озовала тук с вас сега.

Тя ме огледа за момент, после даде знак на двама едри мъже, които тръгнаха към мен с чифт железни окови, свързани с дебела,

тежка верига. Те изпъчиха гърди, докато се приближаваха, въпреки че тактиката за сплашване не успя да скрие притеснението в големите им очи и треперещите им ръце.

– Стани – изкомандва Корделия. – Протегни ръце, събери китките.

Да се предам беше против всичко в природата ми, но нямах алтернатива.

Изправих се и склочих ръце пред себе си като за молитва. Докато единият от мъжете поставяше оковите на китките ми, аз се усмихнах мило на другия.

– Благословен е Вечният пламък, братко – казах аз, примигвайки с престорено благочестие.

И двамата мъже замръзнаха, втренчени в мен, след което се обърнаха към Корделия. Тя ги прикани с жест да продължат, но реакциите им ми казаха всичко, което трябваше да знам.

Това не бяха какви да е простосмъртни.

– Така ли се отнасят Пазителите на Вечния пламък към друга сестра? – попитах аз, подрънквайки с масивните метални вериги.

– Ти не си Пазител – изръмжа един от мъжете.

Цъкнах с език.

– Грешен отговор, братко. Вярвам, че правилният отговор на паролата е: *Ще си върнем земята на Емарион*. Макар да си признавам, че минаха няколко седмици от последната ми среща.

Мъжът щракна ключалката на белезниците върху китките ми и ме бутна силно назад, като ме запрати грубо към покритата с листа земя.

Корделия изръмжа някаква заповед, която накара двамата мъже да се отдалечат с хилене, и протегна ръка към мен. Хвърлих ѝ недоверчив поглед от своя страна, но хванах ръката ѝ и я оставих да ми помогне да се изправя. От това близко разстояние се изви- сявах над нея с няколко сантиметра. Всъщност бях по-висока от почти всеки простосмъртен от събралите се на поляната, мъж или жена.

Като малка, бях свикнала с това; мислех, че имам необичайно дълги крайници за простосмъртна. После изненадващата ми съд- ба като кралица ме беше завлякла в света на естествено висо- ките, мускулести Потомци и от една от най-едрите жени във

всяка стая аз се бях превърнала в една от най-дребните – и всич- ко това се случваше, докато преминавах от почти пълна неизвестност към статута на най-могъщия човек в моето кралство.

Видим символ на това, в което се беше превърнал животът ми. Живеех с по един крак в два свята, всеки като огледален образ на другия, и никога не се вписвах напълно нито в единия, нито в другия. В свят на черно и бяло се опитвах да намеря своето място в нюанси на сивото.

– Виждам, че си запозната с нашата група – каза невъзмутимо Корделия.

Сдържаността ѝ беше впечатляваща. Откритието, че кралицата на Потомците познава отблизо забранената бунтовническа мрежа, трябваше да бъде причина за тревога. Изражението ѝ показваше само спокойна апатия.

– Преди да стана кралица, бях член на клетката в Лумнос – обясних аз.

Погледът на Корделия се измести над рамото ми и тя присви очи.

– Тогава изглежда, че майка ти не е единствената, която крие информация.

Понечих да проследя погледа ѝ, но някакво раздвижване при стрелците ме накара да остана на място.

– И след като стана кралица? – настоя тя. – Продължи ли твое участие?

Раменете ми се напрегнаха. Проницателните очи на Корделия забелязаха движението.

– Отношенията станаха... обтегнати – започнах да увъртам аз. – Но казах истината, когато споменах, че нямам желание да ви нараня. Не съм враг на Пазителите.

– Но не си ни и приятел – прозвуча мъжки глас зад мен.

Мъж с бледа кожа и гъста, обрасла брада заобиколи и се появи в полезрението ми. Веднага го разпознах като водача на клетката в Лумнос и човека, който ме беше посветил като Пазител.

Беше човекът, който ме обяви за предателка, след като отказа да се подчиня на заповедите му.

– Ванс – казах за поздрав, макар че прозвуча повече като ръмжене. – Спомням си, че бях приятел, когато ти дадох достъп до

кралския кораб.

– Това лоялност ли беше? – бързо рече той в отговор. – Или беше жена, която отчаяно иска да си върне годеника, след като го е предала и го е заключила в тъмницата си?

Стомахът ми се сви при споменаването на Хенри. Не бих доставила на Ванс удоволствието да го призная, но той беше прав – бях помогнала на Пазителите в отчаян опит да поправя нарушеното доверие между мен и моята детска любов.

Беше неизмеримо безразсъдно, след като знаех на какво са способни Пазителите, но бях толкова обърквана след смъртта на баща си, толкова разядена от гняв към Потомците заради убийството му, че наивно бях убедила себе си, че мога да намеря начин да помогна на Хенри и да попреча на Пазителите да не докарат нещата твърде далеч.

Трябваше да знам, че Пазителите *винаги* ще докарат нещата твърде далеч.

Корделия местеше погледа си между двамата ни.

– Никога не си ми казвал, че е помогнала в планирането на нашето нападение на острова, Ванс. И със сигурност никога не си споменавал, че е била член на вашата клетка.

– Нападение? – повторих аз. – Какво нападение?

Ванс леко сви рамене.

– Членството ѝ беше толкова кратко, че почти не го помня. И със сигурност ти казах, че е била полезна, макар и да не може да ѝ се има доверие.

– На мен ли не може да ми се има доверие? – направих няколко крачки към него. Корделия завъртя ножа си обратно към мен, за да ме държи на разстояние. – Пазех тайните ви, нали? И спазих живота ти в нощта на бала. И когато пазачите ни забелязаха в канала.

– И сега аз ти върнах услугата – сопна се той. – Беше пощадена при нападението. Считай моя дълг към теб и майка ти за изплатен.

– Какъв дълг към майка ми? – втурнах се по-близо до Ванс дори когато острието от божествен камък на Корделия се приближи на сантиметри от кожата ми. – Къде е тя? И какво се случи на острова?

– Отдръпни се – предупреди ме Корделия, заставайки между нас.

Вниманието ми се премести към нея, гласът ми се повиши, изпълнен с гняв.

– Опитваш се да ме удавиш, упояваш ме насила, отказваш да обясниш каквото и да било и ме оковаваш във вериги – вдигнах юмруци и разтърсих оковите със силно дрънчене. – Ще се *отдръпна*, когато някой от вас започне да ми дава отговори.

Един от стрелците пусна стрела, върхът ѝ профуча покрай ухото ми и едва пропусна главата ми. Няколко отрязани кичура от снежнобялата ми коса паднаха на земята.

Задържах погледа си в знак на отказ да отстъпя, както ме беше учил баща ми, докато гласът му шепнеше напътствия в ухото ми.

Никога не се изкушавай да дадеш предупредителен изстрел, или те ще се научат да стрелят по-често. Не предизвиквай битка, освен ако не възнамеряваш да я доведеш докрай.

Кръстосах поглед с Корделия и се наведох, а острието на камата ѝ се опря в гърлото ми. Смело от моя страна, но и много опасна хазартна игра.

– Ти познаваш майка ми, така че трябва да познаваш и баща ми – избоботих аз. – И ако знаеш нещо за него, значи си наясно, че нямам нужда от магия или оръжия, за да се защитя, ако се наложи.

– Виждаш ли? – бързо се намеси Ванс. – Тя вече ни заплашва. Каква ти, че не може да ѝ се има доверие.

Насочих взора си към него и задържах погледа му, докато той не изпъшка и не погледна настрани.

– Отдръпни се, госпожице Белатор – каза Корделия спокойно. – Съдействай и аз ще ти дам отговори.

Ванс отново започна да протестира, но този път се приближи до Корделия и прошепна оплакванията си твърде тихо, за да ги разгадае. Видях как искра на раздразнение прехвърча по лицето ѝ, преди отново да се овладее. Тя не изглеждаше като жена, която позволява разочарованието ѝ да се покаже лесно – фактът, че Ванс я беше тласнал толкова далеч, ми показва, че има пукнатина във връзката между двамата водачи на Пазителите.

Пукнатина, която трябваше да разширя.

Отпуснах ръце и направих бавна крачка назад, като наведох глава в знак на уважение.

– Прости гнева ми – казах на Корделия. – Когато той е замесен, ми е трудно да се доверявам. И аз като теб открих, че Ванс има навика да премълчава жизненоважни подробности. Поне пред жените – погледнах я изпълнена с разбиране. – Само неговите колеги мъже бяха напълно информирани.

Ванс се изсмя.

– Работих с майка ти години наред. Тя никога не е имала проблеми с мен.

– Наистина ли? – наклоних глава и се намръщих. – Това е странно. С нея често обсъждахме на кого в Лумнос е доверявала тайна информация и тя нито веднъж не спомена теб.

Той замахна с пръст към мен.

– Ти просто се опитваш да...

– Достатъчно, брат Ванс – смъмри го Корделия. – Мога да се справя с това.

Той се стегна и насочи погледа си към нея.

– Мисля, че имате предвид *отче* Ванс.

– Само в Лумнос. Тук, в Арборос, вие сте брат, както всеки друг човек.

Арборос, Кралството на Корените и Бодлите.

Трябваше да се досетя. Докато бях с Пазителите, чух, че клетките на Лумнос и Арборос работят заедно по някаква мисия, а Хенри и моята бивша колежка лечителка Лана, и двамата Пазители, бяха заминали за Арборос дни преди Ритуала на Коронацията.

Ванс скръсти ръце.

– Аз съм водач в страната си точно като теб, *майко* Корделия. Заслужил съм си титлата.

– Така ли? – прекъснах го аз. – Хенри ми каза, че просто си заел титлата, докато жената, която отговаря, се върне.

Корделия кимна.

– Тя е права, Ванс. Ти си отецът на Лумнос само докато Орали може да възобнови поста си като водач на Пазителите.

Водач на Пазителите.

Кръвта се оттегли от главата ми.

– Какво каза? – изграчих аз. – Орали – моята майка... тя е...

Корделия повдигна вежди.

– И това ли не знаеше? Тя ни ръководи почти от десетилетие. Спомените от живота ми се въртяха около мен, прекроени от невъзможна нова реалност. Майка ми, Орали Белатор, беше водач на безмилостните, жестоки бунтовници, готвещи се да започнат кървава война срещу Потомците. Срещу мен.

Майка ми, която беше изградила кариерата си, работейки за Потомците като лечителка в емарионската армия.

Майка ми, която трябва да е спала с мъж Потомък, за да забременее с мен.

Майка ми, която е преговаряла да изпрати сина си, Телър, в Академията на Потомците, за да израсне сред елита на Лумнос.

Изведнъж почувствах всичките нейни образи, стаени в душата ми, изкривени и деформирани, цветовете бяха грешни, като картина, оставена навън да линее на слънце и дъжд. Как е възможно тези избори да са дошли от една и съща жена?

Дали баща ми е знаел истината за нея? Дали Телър знаеше?

Дали Лутър е знаел – затова ли ѝ е помагал тайно?

При мисълта за него гърдите ми се свиха болезнено. Той щеше да се чуди къде съм, да се тревожи дали съм в безопасност и да се обвинява за залавянето ми. Едва беше склонил да ме остави да напусна двореца без малка войска от стражи и ако знаеше, че ме държат във вериги в бунтовнически лагер, нямаше да се спре пред нищо, за да нахлуе и да ме спаси.

Точно както би се втурнал, ако забележи бунтовниците да атакуват Кършил.

Сърцето ми скочи в гърлото.

– Нападението – пострада ли някой? Имаше ли жертви?

Изражението на Корделия се смекчи с нотка на съчувствие.

– Майка ти оцеля. Не беше ранена, но тя...

– Бил ли е убит някой от Потомците?

Въпросът излезе набързо от устните ми. Опитах и напълно се провалих в това да се преструвам на безразлична. Внезапно настана раздвижване – устни се стискаха и очи се присвиваха, а подозрението се разпространи като горски пожар по лицата на простосмъртните.

– Имаше един мъж, който дойде с мен на острова. Той... той

беше приятел на майка ми. И на мен. – Пулсът ми се ускори, когато вероятността да го загубя стана твърде голяма и твърде реална. – Той е добър човек. Помагаше на простосмъртните. Той...

– Ти беше единствената Потомка, която бяхме инструктирани да пощадим – каза Корделия рязко. Цялата останала топлина изстина от тона ѝ. – Имаше жертви и от двете страни. Не мога да ти дам повече информация.

Имах чувството, че коленете ми са направени от дървени стърготини, готови да рухнат при най-малкия изблик на чувство. Ако Лутър е бил убит, докато се опитва да ме защити, и то при нападение, за което аз самата може би съм изиграла роля...

Никога не бих си простила, ако е така. И никога не бих простила на майка си.

– Моля те – помолих аз, а гневът ми отстъпи място на отчаянието. – Каж ми какво стана. Защо беше там майка ми? Защо аз съм тук?

Корделия въздъхна.

– Когато стана ясно, че кралят на Лумнос скоро ще умре, майка ти знаеше, че Короните ще трябва да се съберат, за да короноват неговия наследник. Тя предложи по време на ритуала да нападнем и да превземем острова. Тя имаше съучастник, който успя да я прехвърли нелегално на Кърийл в миналия Ден на основаването, за да постави експлозиви и да ги възпламени, след като Короните пристигнат. – Корделия направи пауза. – Не мисля, че е очаквала дъщеря ѝ да бъде коронована.

– Нито си давахме сметка, че ще минат осем месеца, докато ни се удаде възможност да нанесем удара – промърмори Ванс.

Разпръснати детайли от миналата година започнаха да се подреждат на мястото си.

Лутър трябва да е бил съучастникът, който я е завел на острова. Само на Короните беше разрешен достъп до Кърийл и дори тогава само за определени случаи, но може би на Лутър е било позволено да отиде вместо краля, предвид болестта му.

Нищо чудно, че Лутър беше толкова сигурен, че тя все още е жива. Като се има предвид произходът на майка ми, тя щеше да знае как да търси безопасно храна и вода на острова и докато не бъде забелязана от военните кораби, които патрулираха в близ-

ките води, тя щеше да бъде абсолютно необезпокоявана.

И затова беше обещал да я върне до края на годината – той е знаел, че тя ще бъде там за моя Ритуал на Коронацията. Противоположни чувства си играеха на дърпане на въже със сърцето ми. Разочарование от Лутър, че не ми каза, но и ужас, че нещо може да му се е случило. Негодувание към майка ми, че задейства всичко това с нейните тайни, и отчаяна нужда да я видя отново и да се уверя, че е в безопасност.

– Орали поиска да пощадим следващата корона на Лумнос само ако е мъж с тъмна коса и белег – продължи Корделия. – Имаш късмет, че Ванс успя да стигне до теб навреме. След като изпадна в безсъзнание от експлозиите, той те извлече на безопасно място и те измъкна от острова, докато Потомците бяха обезумели. Ванс ме стрелна с остър поглед, веждите му се бяха вдигнали до небето в очакване на раболепната ми благодарност, но аз не можех да откъсна очи от Корделия.

– Мъжът с белега, видяхте ли го там? Оцеля ли?

– Не мога да кажа и няма начин да узная сега. Телата на Потомците бяха изгорени, за да попречат на техните лечебни способности да се задействат.

Олюлях се на нестабилните си крака, докато жлъчката се надигаше в гърлото ми. Нощта на пожара в оръжейната се повтаряше отново. Стражи Потомци, мъртви и горящи, заради нападение, което несъзнателно бях предизвикала. Кръвта им по ръцете ми, трупове им в краката ми.

Само че този път мъртвите можеше да не са непознати.

– Къде е майка ми? Трябва да я видя.

– Казах ти, тя не е тук.

– Заведи ме при нея.

– Не мога.

– Защо? Тя още ли е на острова? Просто ме освободете, аз сама ще намеря път до там – опитах се да разкъсам металните маншети на китките си, докато нервни мъже се приближаваха към мен с вдигнати оръжия. Един от тях дойде твърде близо и аз замагнах с веригите си към него, отблъсвайки мъжете разбъркано назад.

Корделия вдигна ръка и направи колеблива крачка към мен.

– Трябва да се успокоиш.

– Тя в Лумнос ли е? – Бях като обезумяла, думите ми се препъ-
ваха в езика ми. – Пусни ме да си вървя, остави ме да я взема, там не
е безопасно за нея. Не е нужно да ме водиш, аз... аз мога да се върна
сама. Моля те, трябва да си тръгна.

Тя поклати глава.

– Дием...

– Пусни ме да отида при нея! – изкрещях аз.

– Не можеш – намеси се Ванс. – Тя е в затворническа килия във
Фортос и очаква екзекуцията си. Беше заловена, докато се опит-
ваше да защити теб.

Думите му отекнаха зловещо в бездната на мислите ми.

Примигнах към Корделия и потърсих по лицето ѝ някакво до-
казателство, че Ванс ме дразни само заради дребнаво отмъщение,
но тя стисна устни и кимна.

– Работим по спасителна мисия – каза тя. – Имаме съюзници
във Фортос, които може да са в състояние да ѝ помогнат.

Въпреки че изражението ѝ беше уверено, всичко, върху което
успях да се съсредоточа, беше лекото секване в гласа ѝ. Кратко-
то ми време като кралица ме научи на нещо за носенето на маска на
увереност, когато провалът е почти сигурен, и аз я разпознах,
когато я видях.

– Ще се върна в моето кралство и ще преговарям за нея – казах
аз. – Мога да говоря с краля на Фортос. Сега, след като съм коро-
нована, той може да ме послуша.

– Ти си чисто нова кралица с връзки със света на просто-
смъртните. Нямах средства за постигане на целта си и нямах
какво да предложиш в замяна.

– А вие имате ли? – изстрелях в отговор аз.

– Да – отсече тя. – Сега имаме острова. Короните ще имат
нужда от достъп до него, за да извършват своите ритуали. Те не
могат да издържат дълго; нашите източници ни казват, че кол-
кото повече отлагат церемониите си, толкова по-нестабилна
става магията им. – Корделия ме изгледа строго. – Имаме и още
нещо, от което ще се нуждаят.

Намръщих се.

– Какво?

– Теб – отвърна Ванс със самодоволна усмивка. – Те се нуждаят от всичките девет Корони, за да завършат ритуалите си. Няма да им върнем острова, дори и заради Орали. Но можем да им дадем теб.

– Добре – казах аз рязко и кимнах. – Ще го сторя. Каквото ви трябва.

По лицата и на двамата се изписа изненада.

– Ще ни съдействаш? – попита Корделия.

– Тя ми е майка. Наистина ли мислиш, че няма да направя каквото е необходимо, за да я спася?

В изражението ѝ се прокрадна неувереност.

– Ти си Потомка. И Корона. Вашият вид никога не е бил лоялен към нашия.

– Аз съм отчасти и простосмъртна. Вашият вид е мой вид. Що се отнася до моята Корона, ще ти кажа същото, което казах на Потомците от Лумнос – вдигнах предизвикателно брадичка аз. – Възнамерявам да бъда кралица, която работи за доброто на всички свои поданици, независимо от тяхната кръв.

Корделия присви очи.

– Няма ли да вземеш страната на простосмъртните, въпреки че си видяла как се отнасят с нас?

– Ще сторя всичко по силите си, за да поправа злините, причинени на простосмъртните, но няма да подкрепя насилието срещу невинни хора, независимо дали са простосмъртни, или Потомци – хвърлих гневен поглед към Ванс, който изсумтя и завъртя очи.

Погледът на Корделия ме обходи бавно, докато ме изучаваше по-отблизо. Разбрах предразсъдъците ѝ, бях имала същото възприятие за Потомците само преди седмици. Вярвах, че всички те са жестоки, бездушни и неспособни на състрадание. Все още можеше да е така, ако не бях принудена самата аз да стана една от тях.

Въпреки че... нещо в начина, по който тя завърши преценяването ми с едва доловимо кимване, някаква тиха сила и уверена убеденост, които блестяха зад дълбоките ѝ червеникавокафяви очи, ме накара да се надявам, че в нейно лице може да имам по-голям съюзник, отколкото си мислех.

– Имаш простосмъртен брат, нали? – попита тя и аз кимнах. – Мога да накарам Пазителите в Лумнос да го вземат от твоето кралство и да го доведат тук. Той ще бъде в безопасност с хората ми.

За момент наистина го обмислих. Като чистокръвен простосмъртен, Телър би бил добре дошъл тук, дори и аз да не бях. И макар бунтовническият лагер да не беше точно безопасно място, дворецът също не беше, особено след като убиецът на баща ни все още беше на свобода.

Но ако доведяха Телър тук, това би означавало да прекратят образованието му – и връзката му с Лили – и ако Потомците разберяха, че Пазителите са го приютили, това щеше да постави мишена на главата му, която никога нямаше да мога да премахна. Не. Телър вече беше загубил твърде много. Не можех да му отнема и малкото останало щастие. Ще трябва да се доверя на новите си приятели Корбоа да го пазят.

– Оставете го на мира – отговорих накрая. – Имам съюзници там, които ще го пазят, докато се върна.

– Може да мине доста време – предупреди ме тя. – Изпратихме съобщения до Короните, но може да не получим отговор с месеци. Стегнах се.

– Нямам месеци. Потомците в моето кралство вече нямат търпение да се нахвърлят върху простосмъртните. Ако не се върна скоро... – помислих си за Еймън и назначаването му за изпълнител на смъртните присъди и началник на Кралската гвардия и по кожата ми полазиха тръпки. – Трябва да се върна и да ги спра, преди нещата да са се влошили.

– Моите хора ще се погрижат за нещата в Лумнос – намеси се Ванс.

– Не, твоите хора ще започнат война в Лумнос – протестирах аз. – Твоят подход само ще убие хора.

– Войната вече започна, *Ваше Величество*. – Той произнесе титлата ми като проклетие, плю на земята и отпусна ръка върху дръжката на острието си. – За разлика от теб, ние не се страхуваме да се бием и да умрем, ако трябва.

Корделия вдигна длан, за да ме прекъсне, преди да успея да отпоря.

– Каза, че ще направиш каквото е необходимо – добре, ето как- во е необходимо. Търпение. И да ни се довериш да се справим с нашата страна от работата.

Преглътнах протеста си и горчивият му вкус заседна в гърлото ми. Твърде много мечове висяха несигурно над главата ми. Трябваше да намеря Лутър и да се уверя, че е невредим, да спася майка си и да получа отговори от нея за това, коя и каква съм, и да се върна в Лумнос, за да заема трона си, преди Римис и съюзниците му да успеят да предизвикат хаос, който няма да мога да оправя.

Засега нямах избор. Трябваше да чакам и да се моля собствените ми защити да са в ред, когато остриетата паднат.

ВТОРА ГЛАВА

— **Н**е ме ли чу, когато казах, че съм съгласна да помогна?
Ядосаният мъж без шия изсумтя в отговор, след което ме блъсна по-навътре сред дърветата.

Всякакви надежди, които имах, че моето сътрудничество ще ми донесе по-добро отношение от това, като към военнопленник, бързо се разсеяха, когато Корделия нареди на един Пазител да ме окове *заедно с другата* – описание, което бях колкото нетърпелива, толкова и обезпокоена да проверя.

– Можеше поне да ми свалиш оковите – измърморих аз, като се мъчех да остана на краката си, докато ме дърпаше и блъскаше грубо. – Няма да бягам. Дадох дума, че ще остана.

– Ти си Потомка – подсмихна се той. – Твоята дума не означава нищо.

– Наполовина Потомка. Не сме толкова различни. Отгледана съм като простосмъртна. С мен също се отнасяха като с измет.

– Всички сте егоисти по сърце. Това е в кръвта ти, никакво възпитание няма да го промени.

Рязко забих пети в земята и принудих и двама ни да спрем.

– Не може наистина да го вярваш.

Той се подсмихна.

– Госпожо, няма нищо, в което да вярвам повече.

– И двамата знаем, че има добри и лоши простосмъртни. Защо да не може да има също и добри и лоши Потомци?

Той ме изгледа гневно по начин, който говореше, че знае, че в думите ми има смисъл и това го ядоса.

– Ако си отгледана като нас, как можеш да ги защитаваш?

– Не мога. Несправедливостите, на които ни подлагаха... – Очите му се присвиха обвинително и аз извъртях своите. – Добре де, на които подлагаха простосмъртните... това е непостиимо. Но независимо как ще се развие тази война, ние пак ще трябва да живеем заедно, когато тя свърши. Не можем да направим това, ако отказваме да видим нещо добро един в друг.

Отправих му изпълнена с надежда усмивка. Извитата му горна устна омекна до готовност по-скоро да залае, отколкото да уха- пе. В главата му се завъртяха зъбни колелца – пробиваха си път през токсичната мръсотия от заслужени предразсъдъци, които познавах твърде добре.

Докато той мърдаше челюстта си, предъквайки думите ми, очите ми се плъзнаха над рамото му. Сгушено сред кръг от гъсти храсти, които го скриваха почти изцяло от поглед, зърнах нещо, което накара страха да запука във вените ми.

Експлозиви. Любимият инструмент на простосмъртните бунтовници. Купища след купища експлозиви в най-различни размери и материали. Достатъчно, за да изравнят със земята цял град или дворец на Потомците.

Поех си рязко дъх и мъжът проследи погледа ми към купчината от самоделни бомби. Лицето му се намръщи и всякаква почва, която можеше да съм спечелила с него, се изрони изпод краката ми и изчезна.

– Планираш ли вече нападението си над нас? – Той отново ме дръпна напред. – Майка Дел може да е готова да работи с някои от вас, но това не означава, че трябва да ти вярвам. Знам каква си. Запази си хубавите думи за някой друг глупак.

Продължихме да вървим мълчаливо, докато стигнахме до рядко залесена местност с палатки, разпръснати навсякъде. Към ство- ла на едно малко дърво беше завързана жена на колене, ръцете ѝ също бяха оковани, а над главата ѝ се рееше светеща корона от зеленина и постоянно цъфтящи цветя.

– Арборос? – ахнах аз.

Изумрудените ѝ очи се впиха в моите и се ококориха.

– Лумнос!

Обърнах шокираното си лице към своя придружител.

– Пленили сте кралицата на кралството, в което се криете? Всички ли сте си изгубили *проклетите умове*?

Той не отговори; гледаше упорито напред, докато се приближавахме към нея.

– Благодаря на Сродниците, че си жива – каза тя задъхано. – Мислех, че си загинала при експлозията.

Мъжът започна да прикрепя оковите ми към верига, изплетена около основата на дървото, и аз почувствах прилив на облекчение, че двете с нея ще бъдем достатъчно близо, за да си говорим и да науча какво се е случило на острова.

Сърцето ми прескочи. Ако беше видяла нападението, тя може би беше видяла Лутър да се измъква безопасно. Въпросът се надигна в гърлото ми и заседна там, приклещен на място от ужасяващата перспектива да открия отговора.

– Ранена ли си? – попитах вместо това.

Въпреки че покритото с мъх наметало, с което я бях видяла последния път, сега висеше на прогорени дрипи върху раменете ѝ, тя изглеждаше невредима. Поклати глава и се изправи на крака.

– Видя ли някой от другите?

– Не, мислех, че съм единствената тук.

Намръщих се, припомняйки си думите на Корделия и Ванс. Защо говореха така, сякаш аз бях единствената разменна монета на Пазителите? Ако вече имаха кралицата на Арборос, която да разменят за свободата на майка ми, защо ми пречеха да се върна в Лумнос?

Освен ако са планирали да не оставят кралицата на Арборос да живее толкова дълго.

– Ти си следващата – изрева мъжът към нея. Той махна на още няколко Пазители да се присъединят към него. Приклешиха ни в основата на дървото, неколцина с извадени ножове, друг размахал дървена тояга.

– Какво смяташ да правиш с нея? – попитах аз и космите по врата ми настръхнаха.

– Избра да защитаваш *тях*, а? – изсумтя той. – Точно както си мислех. Махни се от пътя, госпожо. Тя идва с нас.

Опитах се да заста на пред нея, доколкото веригите ми позволяваха, като използвах себе си като щит.

– Не и докато не се закълнеш, че ще я върнеш невредима.
– Не отговарям пред теб, мелез. Ние сме главните тук и ще правим каквото си поискаме.
Намръщих му се в отговор.
– Звучиш точно като Потомък.
Яростна червенина заля лицето му. Той посочи с брадичката си към останалите.

– Хванете я.

Пазителите се хвърлиха напред. Преди да успея да реагирам, силни ръце стиснаха ръцете и кръста ми и ме издърпаха от пътя. Ключалката на оковите на кралицата на Арборос щракна, а нейните панически молби за помощ накараха сърцето ми да се разтупти.

– Не! – извиках аз, блъскайки се срещу захвата им. Развъртях оковите над главата си и те се срещнаха с твърдата плът на нечий череп. Един глас изруга и ръцете, които ме притискаха, разхлабиха хватката.

– Държим я – обяви някой. Останалите ме пуснаха и припряно избягаха извън обсега ми. Един от тях притискаше кървава рана на слепоочието си, а в погледа му гореше обещание за възмездие.

Гледах с ужас как завличат кралицата на Арборос по-надалече.

– Лумнос! – молеше ме тя с широко отворени яркозелени очи. Опитах се да се втурна към нея, но яките вериги ме дръпнаха назад.

– Арборос! – викнах безпомощно аз.

Няколко мъже от групата се замотаха край мен и се изсмяха злорадо на паниката ми.

Един от тях се изплю в краката ми.

– Кажи сбогом на хубавата си приятелка, измет на Потомци. Във вените ми закипя адреналин. Дръпнах веригите си, напрегайки се срещу хватката им, докато забивах пети в земята и изравях буци пръст и чимове.

Тъй като не бях отгледана като Потомка и не се бях възползвала от тяхното задълбочено образование, няха представа колко далеч мога да стигна, преди тялото ми да се счупи.

Кожата и костите ми бяха енигма.

Ами огненият корен – дали потискаше силата и изцелението,

както влияеше на магията? През годините, в които бях под неговото въздействие, никога не се бях опитвала да надхвърля това, което смятах, че една простосмъртна може реално да направи.

Но какво щеше да стане, ако не бях толкова слаба като простосмъртна, какво би било, ако бях способна на много повече?

Отначало мъжете ме наблюдаваха високомерно и се забавляваха. Дори като кралица, в техните очи аз бях просто една крехка, жалка жена, която се бореше безсмислено срещу превъзходството на природата и мъжете.

Но веднъж почти се бях предала и това едва не ми беше коствало всичко.

Оттогава се заклех никога повече да не бъда слаба. Със или без своята магия, нямаше да спра да се боря – нито сега, нито кога-то и да било.

Напрегнах се с всички сили напред срещу веригите си. Калта се трупаше около подметките на непрактичните ми копринени чехли, докато петите ми потъваха по-дълбоко в омекналата от дъжда почва. Железните окови се впиха болезнено в кожата ми, металните им връзки заскърцаха под силата, с която дърпах.

Звук от пращане отекна в гората. Смахът на мъжете секна внезапно.

Изръмжах и отново дръпнах оковите, докато брънките на веригата започнаха да стенат и да се изкривяват.

Зад мен пращането се усили и аз направих крачка напред.

– Какво става, в името на ледниците на ада? – измърмори един от мъжете, а лицето му пребледня.

– Дървото – издиша шумно друг.

Хвърлих един поглед през рамо. Стволът на дървото се беше наклонил под ъгъл, корени се вееха във въздуха и от тях падаха буци току-що изровена пръст.

Дори кралицата на Арборос гледаше невярващо.

Не губих време, зарових пети в търсене на нова опора и се заклатих напред с кратки, мощни тласъци. С всяко дръпване дървото се накланяше още повече, все повече и повече корени се показваха от земята. Простосмъртните започнаха да крещат, да се роят, да викат за помощ, заобикаляйки ствола.

Веригата, която държеше дясната ми ръка, издрънча, разцепи

се на две и ме пусна на свобода.

Настана хаос. Някои Пазители избягаха, докато други викаха за помощ. Няколко се вкопчиха в останалата верига, която държеше лявата ми ръка вързана.

– Не можеш да ме държиш вечно – изръмжах на мъжа, който ме беше придружил. – Нека тя остане тук, на сигурно място, с мен.

За част от секундата по лицето му се изписа нерешителност. Той изправи рамене и грабна дървената тояга от ръката на колелата си.

– Заведи другата при майка Дел – нареди той, след което се обърна към мен. – Аз ще се справя с тази.

Дръпнах се напред с всеки грам сила, който ми бе останал. Дървото изхруща и се олюля, заплашвайки да падне, докато тълпа от Пазители започна да бутва ствола, за да противодейства на усилията ми.

Битката им беше безполезна като удар на цвете по пирон. Въпреки ефекта на огнения корен, аз бях силна, *невероятно* силна. По-силна, отколкото някога бих си представила. Не мислех, че тълпата простосмъртни можеше да пробие срещу мен, дори и да бяха три пъти по-многобройни.

Мисълта беше колкото вълнуваща, толкова и тревожна. Дали всички Потомци бяха толкова силни и е толкова трудно да бъдат удържани?

Може би щях да отделя време, за да се разтревожа какво би означавало това в предстоящата война, ако последната верига не беше се освободила точно когато една тояга полетя към черепата ми.

Инерцията ми ме изстреля напред само секунда по-рано и оръжието профуча покрай носа ми. Стрелнах се покрай мъжа, преди да е успял да направи втори опит, и се втурнах към ужасената кралица на Арборос.

И може би щях да успея, ако новоизнамерената ми премяна не ме беше настигнала. Дългата, копринена синьо-сива рокля, която бях избрала за коронацията си – *защото ми напомняше за очите на Лутър и исках да се чувствам така, сякаш той бди над мен*, спомних си с остра болка в гърдите – се оплете в краката ми и аз се проснах на земята. Опитах се да се изправа на крака.

– Лумнос! – изкрещя кралицата на Арборос. – *Зад теб!*
Извъртях се. Последното, което видях, бяха две тесни кафяви очи, в които тлееше омраза, и неясните очертания на размахваща се тояга.